

POSTANOWIENIE

Dnia 24 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Zbigniew Kapiński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 24 sierpnia 2023 r.,

bez udziału stron

sprawy **A. K.**

oskarżonego z art. 231§1 k.k.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 2/23,

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim

z dnia 24 października 2022 r., sygn. akt II K 2/21 i przekazujący sprawę Sądowi

Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

na podstawie k.p.k.

p o s t a n o w i ł

1. oddalić skargę,

**2. kosztami sądowymi postępowania skargowego obciążyć
oskarżonego A. K.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 24 października 2022 roku, sygn. akt II K 2/21 uniewinnił A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Od powyższego wyroku apelację wniósł prokurator.

Sąd Okręgowy w Gorzowie Wielkopolskim wyrokiem z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 2/23, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Gorzowie Wielkopolskim do ponownego rozpoznania.

Skargę od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego A. K., który zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił naruszenie prawa procesowego mającego zasadniczy wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia tj. art. 437§2 kpk polegający na jego błędnym zastosowaniu skutkującym uchyleniem przez Sąd Okręgowy w Gorzowie Wlkp. wyroku Sądu Rejonowego w Gorzowie z dnia 24 października 2022 roku o sygn. akt: II K 2/21 i przekazaniem niniejszej sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Gorzowie pomimo braku przesłanek do zastosowania przedmiotowego przepisu.

Skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 lutego 2023 r. w sprawie sygn. IV Ka 2/23 i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga obrońcy oskarżonego A. K. jest niezasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 539a § 3 k.p.k. podstawą do wniesienia skargi na wyrok sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania jest wyłącznie naruszenie przepisu określonego w art. 437 k.p.k. albo wystąpienie uchybienia wymienionego enumeratywnie w treści art. 439 § 1 k.p.k. Tak więc rozpoznanie skargi ogranicza się do zbadania, czy zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 k.p.k. albo czy sąd odwoławczy uchylił wyrok mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454§1 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego, względnie, czy jest konieczne przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (art. 437 § 2 in fine k.p.k.). Natomiast niedopuszczalne jest, aby Sąd Najwyższy w trybie art. 539a k.p.k. badał merytorycznie prawidłowość przeprowadzonej kontroli odwoławczej w aspekcie uchybień podniesionych w apelacji, jak również zasadność uchybień stwierdzonych przez sąd odwoławczy (zob. m.in. postanowienie SN z dnia 12 stycznia 2022 r., IV KS 64/21, LEX nr 3287910; postanowienie SN z dnia 28 stycznia 2022 r., sygn. II KS 29/21, LEX nr 3314955, postanowienie SN z dnia 26 stycznia 2022 r., sygn. V KS 36/21, LEX nr

3324938). Celem instytucji skargi na wyrok sądu odwoławczego nie jest bowiem dublowanie przeprowadzonej już kontroli odwoławczej, a wyeliminowanie bezpodstawnego wydawania przez sądy odwoławcze wyroków kasatoryjnych w sytuacji, gdy rozstrzygnięcie in meriti mogło zapaść w II instancji.

Przeprowadzona przez Sąd Najwyższy analiza przedmiotowej sprawy prowadzi do wniosku, że Sąd odwoławczy nie dopuścił się w niniejszej sprawie naruszeń, o których mowa w art. 539a § 3 k.p.k., w szczególności obraży art. 437§2 k.p.k. na który powołuje się skarżący. Jak wynika bowiem z treści uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 8 lutego 2023 r., sygn. akt IV Ka 2/23 podstawą orzeczenia uchylającego rozstrzygnięcie sądu meriti było dokonanie przez Sąd Rejonowy nieprawidłowej oceny dowodów i dopuszczenie się obraży art. 7 i 410 k.p.k., co doprowadziło ten Sąd do poczynienia błędnych ustaleń faktycznych skutkujących uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu. Zatem za całkowicie chybiony i bezpodstawny uznać należy zarzut obraży art. 437 § 2 k.p.k. zawarty w skardze obrońcy oskarżonego. Jednocześnie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób szczegółowy odniósł się do wszystkich okoliczności mających istotne znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, przeprowadzając własną analizę i ocenę zgromadzonych w sprawie dowodów doszedł do przekonania, że A. K. jak i inni oskarżeni popełnili zarzucane im czyny. W konsekwencji stwierdzić należy, że w realiach niniejszej sprawy sąd okręgowy, działając jako sąd II instancji, nie miał możliwości wydania innego orzeczenia niż kasatoryjne, skoro na przeszkodzie temu stał zakaz sformułowany w art. 454 § 1 k.p.k.

Skargę na wyrok sądu odwoławczego wniesioną przez obrońcę A. K. należało zatem oddalić, zaś kosztami tego postępowania obciążyć oskarżonego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.

[PGW]

[ł.n]

